

מבין משאבים, 2139, א' אב תשע"ה, 17 יולי 2015

שוטטות/ איתן חלי

בְּגִיל בְּנִי שׁוּטְטִי בִּשְׁדוֹת
וְגִלְשִׁי בְּעֶרְמוֹת הַחוֹל
לִיד הַבָּתִּים הַחֲדָשִׁים שֶׁנִּבְנוּ
בְּכָפָר.

כְּשֶׁגִּדְלֹתִי שׁוּטְטוּ עֵינִי
בֵּין שׁוּרוֹתָיו שֶׁל ז'וּלִי יֶרֶן
וְטִבַּעְתִּי בָּהֶן מֵרַב מֵתַח.

בְּנִי

מְשׁוּטְט nana, tapuz -
Harry Potter .Co.il

מה בעצמך:

תמונה של ילדי הבר מצוה ותמונה של בני הי"ה

(ציפמה רונית בן טל)

ברכת המלכירה לילדי הבר מצוה/ עדי בקאי

סיכום הבר מצוה/ רונית בן טל

ברכת ההורים לבני הי"ה

קטעים מעבודות השורשים של בני הבר מצוה-

שי מור יוסף, הילי בן חיים ותמר כרמי

סדר יום/ עדי בקאי המלכירה

טיוטי אילון ז"ל

מהנצחה בישובנו

כיתת סחף לאצוות מימין: שי מוריוסף, תמר פרחי, אורן שחם, הילי בן חיים ואורי לוינסטיין

ברכת המלכירה לילדי הבר מצוה

לבני בנות הבר מצווה, להורים, למשפחות, לאורחים ולכל בית משאבי שדה,
בכל שנה חוזרת המסורת לחגוג את חג הבר-מצווה לכל ילדי הכיתה בצוותא.
הנה אנו רואים את הילדים הנרגשים -
הילי בן חיים, אורי לוינסטיין, שי מוריוסף, תמר פרחי, ואורן שחם.
הם עומדים פה מולנו כמכריזים, מהיום אנו בוגרים! ולנו המבוגרים ברור כי זו
מחויבות מכל המשתמע מכך.
אני רוצה לאחל ולברך אתכם כי אכן תתבגרו ותוכיחו לעצמכם את יכולותיכם,
תממשו ותגשימו את עצמכם על הצד הטוב ביותר.
החופש כבר פה, תיהנו מכל רגע.
לקראת שנת הלימודים הבאה, לימדו שיקדו והצליחו בלימודים.
להורים אני מאחלת הרבה נחת ושמחה מהילדים.
בברכה בית משאבי שדה

כיתת איכוס סיימה י"ב

מימין: דורון אולנברג, תום ויאויף, ניצן דוידלון,

רוני אולדמן, ושחר אדלר (לא בתמונה)

כרכת ההורים לפני ה-י"ה

ילדים יקרים שלנו

השנה הזו היא כולה שנה של התחלות וסיומים- מבדקים ומיונים לקראת הצבא ושנת השירות- התחלה, שיעורי נהיגה- התחלה, סיום והתחלה שלכם כנהגים עצמאיים, לימודים ומבחני בגרות- סיום פרק בית הספר, מעבר לחדר משלכם- התחלה, וככה אם אחשוב על השנה הזו היא מלאה בהתחלות וסופים כי בהחלט זו שנה מיוחדת. וגם השנה הזו מסתיימת, ומסתיימת תקופה אחת עבורכם ועבורנו ומתחילות המון תקופות חדשות עבורכם ועבורנו...

לקראת הערב חשבנו מה אנחנו רוצים לאחל ולייחל, ובעצם את כל מה שיכולנו השתדלנו להעניק ב-18 השנים שחלפו, וכעת אנחנו בעיקר מקווים שמה שהענקנו יבטיח בסיס איתן להיותכם עצמאיים ובכל זאת...מאחלים שתפעלו בתשוקה לחיים ולעשייה ובשיקול דעת ומחשבה מתוך ראיית טובתכם אבל גם מתוך הבנה והכרה בטובת האחרים. בעיקר שתהיו מאושרים ותחיו חיים עם משמעות. ו...אתם קבוצה מיוחדת יש ביניכם קשרים מעולים ואתם מחויבים אחד לשני ואנחנו מקווים כי בחכמתכם תדעו לשמור על הקשרים האלו.

אנחנו, וזה היתרון שלנו כהורים, לא נפרדים, אבל ממי שכן נפרדים, זו הזדמנות להודות-

לכל אנשי החינוך שפגשו את ילדינו לאורך השנים והיו שותפים שלנו להצמחתם, ולך הדר שנפלה ביד כולנו הזכות כי תהיי המדריכה של הילדים בחצי השנה האחרונה, ובחכמה, מקצועיות, רגישות, תוך יכולת מיוחדת להגיע אל כל ילד את עושה נפלא את תפקידך- מודים ומאחלים לכולנו שיהיו לך הכוחות להמשיך בתפקיד המורכב הזה. לשי ועומר הגרעינרים, תודה על ליווי משמעותי במהלך השנה. לכם שכבות מנגו ופטל שעם הזמן יצרתם קשרים משמעותיים והייתם לחברים ושותפים לעשייה תודה.

ולקיבוץ משאבי שדה על הליווי לאורך השנים.

תודה גדולה על הכל מאתנו ההורים.

סיכום הפר מצווה

ברצוני לסכם את הבר מצווה שהיתה בקיבוץ בשבוע שעבר. התגובות ששמעתי עם תום החגיגות היו ברובן הגדול טובות וההרגשה הכללית היא שהיה זה אירוע מכובד ומהנה למשפחות, לאורחים ולחברי הקיבוץ. יחד עם זאת נותרה בי ההרגשה שאירוע שכזה דורש הערכות אחרת של הקיבוץ.

בשנים האחרונות אנו עדים לתהליך איטי שבו מסורות שהיו נהוגות בקיבוץ הולכות ונעלמות. החגים הגדולים שסביבם כל הקיבוץ התאסף כבר חדלו להתקיים במתכונתם הישנה וחלק גדול מהחברים נוסעים או חוגגים בביתם. בר המצווה, לעומת זאת, נותר כמעט לבדו במתכונתו ועדיין נחוג כל שנה באופן דומה לזה שהיה נהוג- אורחים רבים, שולחנות עמוסים מכל טוב והצגת בני המצווה המרגשת.

אבל בעוד המסורת הזו מתאמצת לשמר את ימיה, הקיבוץ כבר לא בדיוק אותו דבר ובחלק גדול מהזמן שהייתי צריכה לארגן את הדברים כמו מיולים, שולחנות, מצאתי את עצמי פונה ומבקשת ונענית בתשובה שלילית, בעוד שקיבוצים אחרים הסכימו להשאיל. אפשר להבין את הענפים שרוצים לשמור על הציוד שלהם, אך אם זהו אירוע של כל הקהילה צריך להגיע ולמצוא את הפתרון המוסכם. מארגן הבר מצווה לא צריך להתחנן בפני מוסדות וענפים. גם נושא התורנים הפך להיות בעייתי ובמקום ההתנדבות שהיתה מקובלת פעם, הפעם מעטים הסכימו ונענו לבקשה.

אם פעם היה נהוג להקים צוות שיארגן ויתאם את כל הדרוש לקיום הארוע, קשה לצפות שאדם אחד יצליח לעשות את הכל לבדו. אומנם נעזרתי רבות בבני הנעורים, שעבדו נפלא מהתחלה ועד סוף החיסול, ואני מודה להם ולהדר על כך, אך עדיין אי אפשר להחשיב אותם כצוות מארגן. אינני רוצה להישמע כמתלוננת, כי קיבלתי על עצמי את התפקיד ברצון, אך חשוב לי לדבר על העובדות כפי שראיתי אותן כדי שימצאו האנשים שאכפת להם ורוצים שמסורת זו תמשיך ותתקיים.

אני רוצה לציין את ענף המזון ובעיקר את יואל, מארק וסימונה שתפעלו את הכנת והובלת המזון אל המשפחות החוגגות ביעילות ובדייקנות.

רונית אוזן בן טל

קטע מצבות הערים *le fe i nor iost*

זרקור על ... סבא יוסי וסבתא חנה – סיפור נישואיהם

סבתא חנה הייתה נשואה לגדי רשף, אותו היא פגשה בעת היותה סטודנטית בירושלים. הם נישאו בשנת 1970, ובשנת 1972 נולד להם בנם נעם.

במלחמת יום כיפור, גדי פיקד על מוצב "ליטוף" בתעלת סואץ. מיד עם פרוץ המלחמה הותקף המוצב וגדי נפגע בצווארו מכדור מצרי הוא המשיך לפקד על חייליו עד שפינו אותו כוחות שריון ובדרך נפטר מפצעיו. סבתא שהתה באותו זמן בקרית טבעון אצל הוריה עם נעם, ולקח כמה זמן עד שהידיעה על פגיעתו ומותו הגיעו אליה.

סבתא מספרת שזמן קצר אחרי נפילתו של גדי היא החליטה להתחתן מחדש, מכיוון שרצתה להיות מאושרת, והייתה בטוחה שגם גדי היה רוצה בכך.

סבא יוסי פגש את נירה לבית קפלן בערך בשנת 1968, במפגש חברים משותפים. הם התחתנו בשנת 1970 ובשנת 1972 נולדה בתם שירה. מיד לאחר הלידה לקתה נירה באנמיה קשה ולפני שחרורה מבית החולים הוחלט לחזק אותה במנת דם נוספת. מנת הדם הייתה לקויה, ונירה נפטרה תוך זמן קצר, עוד בטרם יציאתה מבית החולים.

בשנת 1975 התגוררה סבתא חנה ברחובות. שם הייתה לה שכנה שגם היא הייתה אלמנת מלחמת יום כיפור. לאותה שכנה הייתה גיסה בשם אסתר אטינגר, אשר יום אחד סיפרה לסבתא חנה כי היא מכירה אלמן, אשר אהב מאד את אשתו הראשונה והוא אבא טוב לילדתו. אסתר הספיקה להגיד לסבתא חנה את שמו – יוסי שמושקוביץ. מיד לאחר מכן השכנה נעלבה כי אסתר מנסה לשדך לחנה מישהו, בעוד גם היא אלמנה, ודרשה ממנה להפסיק את השידוך, או שהיא לא תראה יותר את אחייניותיה.

סבתא חנה זכרה את השם, ובעיון בעיתון ראתה אזכרה לנירה שמושקוביץ. היא פתחה ספר טלפונים של גוש דן ומצאה שני שמות – יוסי שמושקוביץ, ויוסף שמושקוביץ (שניהם היו סבא -פעם אחת בבית הוריו ופעם אחת בדירתו ברמת גן). סבתא חנה הימרה על יוסי וכתבה לו מכתב ושלחה אותו.

סבא קיבל את המכתב וסבא עשה עליה בירורים (אצל רבקה אטינגר, גיסתה של אסתר אטינגר, שהייתה דודה של נירה ז"ל) והסכים לפגוש אותה ברחובות. סבתא הייתה קצת מאוכזבת מסבא, שהיה בלונדיני והיא רצתה בעל שחור.

המשך.....

למרות זאת היא חיכתה שהוא יתקשר, לאחר שלא התקשר היא התקשרה אליו ושאלה אם הוא בא, כי אחרת "יש לה תכניות אחרות". סבא הגיע לרחובות וראה מישהו עם מכנסיים קצרים ותלתלים עומד בדירה של סבתא וצובע, סבא חשב שאולי הוא בכל זאת מיותר. אבל התגלה שמדובר בחבר שבא לעזור לסבתא. הם נפגשו מספר פעמים, לטענתה של סבתא הוא היה מגיע לדירתה ברחובות ונרדם על הספה. תוך חודש – סבתא גרמה לו להתחתן ובאמת כעבור חודש נוסף הם התחתנו מהר כדי שבספטמבר אימא (שירה) ונעם יתחילו גן ילדים יחד.

החתונה הייתה ברבנות ברחובות צנועה עם סנדוויצ'ים ושתייה קלה. אימא שלי ונעם לא היו בחתונה. נעם היה אצל ההורים של גדי, ואימא הייתה חולה אצל ההורים של נירה. למחרת לא היה ירח דבש, כי אספו את הילדים ומאז הם "סובלים" יחד (ציטוט).

לאחר נישואיהם אימא ונעם גדלו קצת כמו אחים תאומים עם הרבה סבים וסבתות. הם שמרו על קשר כל השנים גם עם ההורים של גדי – סבא פרי ז"ל וסבתא אנוש ז"ל שגרו בירושלים. וגם עם ההורים של נירה – סבא יהודה יב"ל וסבתא זהבה ז"ל שגרו ברמת גן.

מאוחר יותר נולדו לאימא שלי שני אחים נוספים – איתי (1977) וגיל (1979)

בספטמבר הקרוב סבא וסבתא יחגגו 40 שנות נישואין.

קטע מצגות העורכים *le fil* בן חיים

זרקור על ציפורה בר ז"ל (1935-2015) אחות סבי מצד אמא
 ציפורה השתתפה במשלחת ישראל שיצאה ביולי 1957 לפסטיבל הנוער הדמוקרטי
 במוסקבה וזה סיפורה.
 ציפורה, או כפי שכולם קראו לה, ציפורה, נולדה 5 שנים לפני סבא שלי רזי, בתמונה
 בעמוד הבא ציפורה ז"ל.
 ציפורה נולדה בתל אביב באוגוסט 1935. מגיל צעיר רצתה לרקוד, אך אמה, שהייתה
 שמרנית והאמינה שריקוד אינו "עיסוק מכובד", שלחה אותה ללמוד פסנתר.
 ציפורה לא ויתרה על חלומה וכאשר הצטרפה לתנועת הנוער מחנות העולים, התחילה
 להגשים אותו דרך ריקודי העם וכל סגנון ריקוד שהיה מקובל בתנועה באותה תקופה.
 למרות שלא למדה ריקוד במוסד מוכר כלשהו עד אז, עברה ציפורה את המיונים
 וההכנות והתקבלה ללהקת מחול שיצאה ב-1957 למסע היסטורי, למוסקבה שמאחורי
 מסך הברזל.
 ב-9.5.2015 נפטרה ציפורה, אמא שלי נסעה לניחום אבלים ושם זכתה לראות סרטון
 שצולם באותו מסע מופלא אשר התרחש לפני כחמישים ושמונה שנים.
 מכיוון שלא זכינו לשמוע את הסיפור מפי ציפורה חיפשתי חומר נוסף באינטרנט ומצאתי
 כתבה שפורסמה בעיתון "הזמן הירוק" בשנת 2013 ומתוכו לקחתי חלקים נבחרים.
 מתוך הכתבה - "סדק במסך הברזל: חזרנו ממוסקבה עם שמונה מדליות"
 מאת- יענק'לה דקל (חופית), עתון הזמן הירוק 11/7/2013
 "זהו סיפורה של משלחת ישראל, שיצאה ביולי 1957 לפסטיבל הנוער הדמוקרטי
 במוסקבה. אמנם, לישראל היו יחסים דיפלומטיים עם ברית המועצות, אך מסך הברזל
 היה אטום והדוק והשלטונות שם לא אפשרו עלייה לישראל.
 הממסד הישראלי היה מעוניין בקשר עם היהודים שם, ולכן עודד הקמת משלחת גדולה
 לפסטיבל הנוער בבירה הסובייטית. המשלחת כללה כ-100 משתתפים, ואורגנה על ידי
 שלוש התנועות הקיבוציות... "קבוצת המחול, ובתוכה אני, אז חבר מעגן מיכאל, עברנו
 הכנה ארוכה ומדוקדקת בקיבוץ בית אלפא, בניצוחו של הכוריאוגרף והבמאי זאב
 חבצלת, חבר הקיבוץ (שנהרג, למרבה הצער, ב-1962 בתאונת טרקטור).
 בבית אלפא של אז לא היו מזגנים והיה חם, חם מאוד. אבל אחרי תהליכי ניפוי וחזרות
 אינסופיות הייתה קבוצת המחול-12 זוגות - מוכנה."
 המשך ציטוט- "סוף סוף, ב-18.7.57, עלתה המשלחת בנמל חיפה על הספינה הטורקית
 "מרמרה"....הספינה הגיעה לאיסקנדרון שבדרום טורקיה, ושם עשינו דרכנו ברכבת
 במשך עשרה ימים דרך טורקיה, יוון, בולגריה, רומניה ואוקראינה אל מוסקבה."
 המשך.....

"ב-28.7.57 נפתח הפסטיבל בטקס מרהיב באצטדיון לנין. בדרך לשם נסענו בשיירת מכוניות, שעליהן מונפים דגלי ישראל. על המדרכות צפו בנו רבבות אנשים, ובהם הרבה יהודים, רבים מהם התפרצו דרך משמרות השוטרים ובאו אלינו כדי להגיע, לדבר ולגעת. חלקם גם הרימו את ילדיהם הקטנים, כדי שיוכלו ללחוץ לנו ידיים." סבא שלי מספר שציפקה נפגשה במוסקבה, בתנאים כמעט בלתי אפשריים ואף מסוכנים, עם שתי קרובות משפחה שחיו ברוסיה של אז. חוה ז"ל אחותו של אבא שלהם גדליה ז"ל וביתה זלדה. הן גם שלחו איתה מתנה מצלמה לסבא שלי רזי.

נפגשתי עם יענקלה דקל האיש שכתב כתבה זו הוא סיפר על הנסיעה עמוסת החוויות שעברה עליו ועל חבריו למשלחת, על המפגשים המרגשים עם "יהדות הדממה" בגולה הקומוניסטית. הוא מתאר מפגשים אלה בספרו "מחלום למציאות" בפרוטרוט, ברובם הוא מספר על לחיצת יד, מבט ישיר ומלא משמעות ושתיקה. הרבה יהודים פשוט נתנו דברים שהיו עליהם כמו סיכה, טבעת, והיו שמסרו מכתבים, פתקים גלויות. אישה אחת עקבה אחרינו ברכבת נעצה עיניה בעיניו אך לא הוציאה מילה מפיה. עד כדי כך היה הפחד מן השלטונות, ביציאה מהתחנה מסרה לו את הכרטיס שלה והלכה לדרכה, הכרטיס שמור עימו ומצולם בספר.

יענקלה מתאר את ציפקה ז"ל כאשה שמחה וחייכנית. הוא אף זכר שבאחת החניות ניגשה אישה לאוטובוס וקראה בשמה וציפקה ירדה לפגוש את דודתה (האחות הגדולה של גדליה) והתחבקה איתה שם.

במהלך הפסטיבל (כשבועיים) הופיעה הלהקה במקומות שונים מדי יום, יהודים נהרו בהמוניהם לראות אותם אך השלטונות יצאו מגדרם לא לאפשר להם זאת. כאשר פורסם על מופע במקום מסוים הסתבר שזו היתה הטעיה ולמעשה ההופעה התקיימה במקום אחר. אחד מהמשתתפים היה מגיע למקום שפורסם ומידע את הנוכחים במקום היכן באמת מתקיים המופע. היהודים היו מעבירים את המידע מאחד לשני ומגיעים לראות אותם על אפו וחמתו של השלטון.

זו ציפקה ז"ל כפי שאני הכרתי אותה וכך אזכור אותה תמיד.

15/07/2015

סדר היום....

- במסיבה על הדשא ליד מועדון לחבר פתחנו את חופשת הקיץ. מתנפחים, אבטיחים והרבה מים. ילדים, הורים שמחה וששון. תודה לטלי וצוות המדריכים והנעורים שעזרו.
- תנועה ערה של אורחים שבאים לבקר. חדר האוכל הומה.
- כל המעוניינים בשימוש חדר הכושר, יקבלו מפתח לאחר שיחתמו על הסכם מחייב.
- ברכת הדגים לא מוותרת לנו וריח הניחוח המגיע אלינו, מזכיר לנו שהיא קיימת וייקח זמן עד לייבושה.
- כנ"ל ברכת הביוב.
- בקרוב יתקיים דיון במנהלת, בנושא ההרחבה בשכ' מקורות. על הפרק - פריצת קיר במטבח והעלויות, על כל המשתמע מכך.
- בהמשך לישיבת מזכירות, התקיימה אסיפה רבת משתתפים עם אסף ארטל, המלווה החברתי מטעם התק"מ ויפעת נוימן היועצת אירגונית. החברים קבלו סקירה על התהליך שעברה המזכירות ולאחר דיון ארוך הצביעו בעד החלטת המזכירות שאומרת לחפש שני מזכירים מהקבוץ, בעלי עמדות שונות. ההצבעה בהמשך תתקיים בקלפי. בהצלחה.
- חגגנו את מסיבת בר-המצוה. הופעת הילדים הייתה מרנינה. תודה לגלעד בן טל על המצגת, תודה לרונית בן טל מרכזת חולית בר-המצוה שהשקיעה מאמצים רבים. תודה על העזרה, גם לאביב והדר המדריכות וליילדי הנעורים והזוגונים שעזרו כולם ביחד.
- ותודה גם לקייטרינג "משאבי-שדה" שהכין אוכל טעים.
- הועדות ממשיכות לפעול –
 - ו. חינוך התכנסה לדון על פעילות החינוך הבלתי פורמלי ותקציבו
 - ו. קליטה המשיכה לדון על תקנון קליטה
 - ו. חברה דנה על נושאים שונים.

אני מאחלת לכולנו חופש נעים ומהנה.

מ"מ מזכיר עדי בבאי

קטע מצגות העורכים *le* תמר כרמי

סבתא נולדה בעירק בעיר בגדד בשנת.....

חלום הילדות של סבתא היה לעלות לארץ ישראל וללמוד. כשהייתה סבתא בגיל 8 התייתמה משני הוריה. היא נאלצה לעבור ולגור עם אחותה הגדולה. סבתא מספרת "המעבר לבית אחותי עצר את הלימודים שלי. בגיל שמונה יצאתי מבית הספר ועבדתי בבית". בשנת 51 עלתה כל המשפחה לארץ ישראל. סבתא הייתה בת 12. סבתא ממשיכה ומספרת

"ההחלטה לעלות לארץ ליוותה אותי מרגע שאני זוכרת את עצמי. בבית כל הזמן דברו שישראל היא הארץ של היהודים. בעירק רדפו את היהודים. המשטר בעירק באותה התקופה היה קשה גם לעירקים עצמם. הם היו יוצאים להפגנות כל הזמן. הפגנות נגד המשטר. המשטר הרחיק ממנו את ההפגנות נגדו כשהיה ממריד את המפגינים נגד היהודים. בזמן הפגנה היו משתפי פעולה נכנסים בין ההמון הכועס ומתחילים לצעוק משפטים נגד היהודים. ההמון שהיה שקוע בכעס ובשנאה נגד המשטר אימץ בלי כל קושי את אותם המשפטים שהיו נגד היהודים והתחיל לצעוק אותם. בין רגע ההפגנה הפכה להיות נגד היהודים. דרך דומה להסתה, משתפי הפעולה היו מגיעים אל המפגינים, והתשובות שנתנו להמון: היהודים אשמים בכל זה! לא המשטר! באותה התקופה הגיעו נציגים מהארץ שדברו אתנו על ציונות. ומי שהתלבט אם לעלות לישראל, כבר השתכנע. הייתה בעיה. לא נתנו ליהודים לעזוב את עיראק. לכן התחילו להבריח אותנו. היינו משלמים כופר לערבים והם היו משיגים לנו תעודות מזויפות ומבריחים אותנו דרך פרס. משם עלינו לארץ.

אחי דוד, היה מעורב בכל עניין ההברחות של יהודי עירק. ולכן היה יותר קל עבורנו לברוח. אחי הכיר את המבריחים ואת מי שמכין תעודות מזויפות. הוא דאג לשני אחיי, שנאלצו לברוח דרך פרס, יצחק ואברהם (סברי), הפרידה מסברי הייתה לי קשה במיוחד, בגלל הקשר המיוחד שלנו. שנינו הינו קרובים בגיל. שנינו הינו הקטנים של המשפחה, למרות שאני הכי קטנה. כדי להבטיח שהמבריחים יעשו את עבודתם ושלבסוף יפגישו גם בין האחים, היו לוקחים שטר כסף גבוה, חוצים אותו לשניים ולכל אח נתנו מחצית השטר. כשנפגשו האחים בעזרתו של המבריח היה למבריח את השטר השלם. בכך היה מקבל את התגמול לעבודתו ואנחנו ידענו ששני האחים נפגשו. שני האחים שלי יצחק וסברי הגיעו לישראל דרך פרס.

המשך.....

דרך אחרת לעלות הייתה בעזרתו של הרב משה הילל, שדאג לכל עדת יהודי בבל. בעתות מצוקה שפקדו את יהודי בבל השכם וערב יצא בקריאה אל יהודים בקהילות שונות ברחבי העולם לתרום לשיקום הקהילה שנפגעה. משה הילל "קנה" את יהודי עירק מידי הממשלה. הוא העמיד מטוסים עבורו. אך בגלל שאני יתומה משני הורי לא יכולתי לעלות לארץ. כל יתום באופן אוטומטי שייך למדינה, ולכן לא היה לי אישור לעזוב את עירק. מה עשה דודי. בתעודת הזהות שלו היה רשום שם בנו שברח לישראל דרך פרס, השלטונות לא ידעו על כך. שמו היה דומה לשמי וגילו תאם את גילי. כך הערמנו על שלטונות עירק ועליתי לארץ עם משפחתו של דודי כאילו הייתי ביתו.

כשהגענו לארץ שמו את כל עולי עירק במעברה בבאר יעקוב. אני המשכתי לגור עם אחותי הגדולה. למשפחה שלנו זה הלם. אנחנו שחינו ברמת חיים גבוהה. השארנו את כל רכושנו בעירק. אסור היה לנו לקחת את הרכוש אתנו. פתאום, ברגע אחד עברנו לגור באוהל! זה היה מאוד קשה. אבל, אהבנו את הארץ ולכן לא חשבנו על הקושי הזה.

באנו לשמור על ארצנו. כבר ברגע שנחתנו ידענו שהגענו לביתנו, לארץ שלנו. בשבילי ארץ ישראל היא הבית שלי. ככה גם חניכתי את הילדים שלי, לאהבת הארץ.

**למאיר בלטרן ולכל המשפחה
מזל טוב ואיחולים להולדת הנכד,
בן ליאיר ועפרי
בית משאבי שדה**

טיוף אילון

לקראת יום השנה לאילון ז"ל, מידע על מהלך הדברים.

ביום ה' ה' 23 ביולי 2015, נציין את יום השנה ה' 18 למותו של אילון.

על פי המסורת שנקבעה לאורך השנים, נקיים הזכרה בבית הקברות בשעה 15.30.

בגמר ההזכרה, נתכנס במועדון לחבר להתעננות ומפגש עם בני משפחה וידידים.

בשעה 17.00 נצא באוטובוס לאזור המועצה האזורית ושם נתפצל לשתי קבוצות:

הראשונה תפנה לכיוון "שיזף" לפגישה עם תושבי הישוב החדש, ואילו השאר ימשיכו לכיוון שמורת החולות למסלול חץ וקשת וסדנאות יצירה.

בסביבות 19.00-19.30, נעלה שוב לאוטובוסים חזרה לקיבוץ לפיקניק המסורתי שלנו ליד המועדון.

כרגיל ארוחה זאת תלווה בשירים שאילון אהב.

אנחנו מזמינים את כל אנשי משאבי שדה להשתתף באירוע.

ההרשמה בלוח המודעות בחדר האוכל

משפחת פרייליך

נר זיכרון חודש תמוז

כנעני משה ז"ל, נהרג יא' תמוז תש"ח

פרננדס יהודה ז"ל, נהרג יא' תמוז תש"ח

נעם זכאי ז"ל, (אבא של חגי זכאי), נפטר א' תמוז תשל"ה

רות זריז ז"ל, נפטרה י"א תמוז תשנ"ד

אילון פרייליך ז"ל, נפל בעת מילוי תפקידו, י"ג תמוז תשנ"ז

דמאירוז – דמאירוז

תלמידי האקדמיה למוזיקה ולמחול בירושלים מעבדים ומבצעים מיטב משיריהן של

פיירוז (פירוז) ושושנה דמאיר

יום רביעי, 22.7.15 20:30

מופע מיוחד ברמת הנגב במרכז בן גוריון בקבוץ שדה בוקר

אנו נרגשים להציג בפניכם מיזם רב-תחומי, פרי עבודתם המשותפת של מורים ותלמידים ממגוון של מחלקות ומסלולי לימוד בקהילת האקדמיה למוזיקה ולמחול בירושלים. תלמידי הביצוע, הן מהמחלקות לכלי-תזמורת והן מהמחלקה למוזיקה ערבית, חברו לתזמורת בת 35 נגנים, ו-8 סולנים למימוש של חזון ייחודי, בו יבוצעו זה לצד זה מיטב שיריהן הקנוניים של שתי זמרות נערצות, פיירוז ושושנה דמאיר. בימים אלה יש משמעות מיוחדת לשיתוף פעולה זה, ולהתייחסות המעמיקה למוזיקה היפה והמרגשת של פיירוז ושל דמאיר. היכולת שלנו לעבוד ביחד ולהביא אל הבמה פסיפס מגוון מן המיטב שנוצר כאן מספרת סיפור אחר, סיפור של אהבה ושל תקווה. כרטיסים במחיר 20 ₪ לרכישה באתר המועצה.

פרופ' מיכאל וולפה, מחלקת תרבות

סרט: תפוחים מן האדמה

29.7.15, אולם גולדה ברביבים, 21:00

דרמה, ישראלי | 96 דקות | במאי: אריק לובצקי, מתי הררי

שחקנים: מורן רוזנבלט, ריימונד אמסלם, שלומי קוריאט.

סיפורה של רבקה אברבנאל, בת יחידה להורים מבית חרדי ירושלמי שמאסת בחייה. היא נחשפת בחשאי לעולם החילוני, ומתיידדת עם דובי, קיבוצניק צעיר מדרום הארץ. אביה הוא איש נוקשה ומריר, חושד שבתו הולכת "בדרכים עקומות" ומחליט לשדך אותה לשאלתיאל, אלמן עם ילדים. אמה ויקטוריה מזדעזעת מהרעיון, אך לא מעזה להמרות את פי בעלה. כשרבקה שומעת על השידוך היא בורחת אל הקיבוץ בו מתגורר דובי. רגע האמת מגיע כשמשפחתה מגלה היכן היא נמצאת. העימות הקשה מוביל לחשבון נפש ומציאות חדשה.

כרטיסים במחיר 20 ₪ לרכישה באתר המועצה

גבירתי הנאווה

אנו מזמינים אתכם לצפות במחזמר שריגש את העולם, "גבירתי הנאווה", בכיכובם של שני כהן, נתן דטנר, 35 שחקנים ורקדנים, תזמורת חיה של 10 נגנים

"... הצגה מרהיבה של משה קפטן... נתן דטנר ושני כהן – צמד מנצח ... " **אתר הבימה**

"... חוויה שאין להחמיץ – לכל המשפחה – מבוגרים וילדים, רוצו ! ... " **מקור ראשון**

לרכישת כרטיסים בודדים במחיר 119 ₪ במקום 300 ש"ח קופות- 03-6295555 (שלוחה 2)

ולציין קוד הטבה 8615

לרכישת כרטיסים בקבוצות (מעל 20 איש) במחיר 99 ₪ (במקום 300 ₪)

נא להתקשר לשלומית - 03-5266607

מספר ההצגות מוגבל מהרו והזמינו!!! תוקף 31/07/15

shlomitc@habima.co.il 03-5266656 שלומית כהן התאריכים והמקומות על בסיס מקום

פנוי.

לוח הצגות "גבירתי הנאווה" - התאריכים הקרובים

יום א' 20:00 (תרגום לרוסית)	19/7/15
יום ב' 20:00	20/7/15
יום ג' 19:00	21/7/15

הימים חמים מורישים בארץ ובקיבוץ מזל שהלחות לא גבוהה, העבודות להרחבת שכונת מקורות בעיצומן כבר חפרו ויצקו יסודות אך הדרך עדיין ארוכה בינתיים הנוי היפה בשכונה נעלם, נקווה שלא להרבה זמן.

מזל טוב לחבי יונקמן וכל בני המשפחה להולדת הנכדה, בת לינר ושני.

מזל טוב למאיר בלטרן והמשפחה המורחבת להולדת הנכד, בן ליאיר ועפרי.

חברים ותושבים הוזמנו לערב סרט במועדון. הייתה שתייה ופופקורן. הוקרן הסרט - סמבה. אלה שבאו לסרט, נשארו עד הסוף וסיכמו שהסרט טוב!

שבוע שעבר הייתה מסיבת פתיחת הקיץ לחברת הילדים וילדי הגנים, שנערכה ליד מועדון לחבר היה חם באותו היום אך למרבה המזל היו עם מים והיו כמובן שערות סבתא ובסוף גם חילקו פיצות. הקייטנות בפעילות גבוהה, אם זה יום צבא או יום של גועל נפש, יום שוקולד, ספארי, בריכה, קייצת ועוד ועוד....

מטעם המועצה יצא טיול לוותיקים אחר צהריים לקפיצה קלה למכתש רמון. בדרך ביקרו בגלריה וראו צילומים גם את צילומי חברנו דובי קלעי. השקיפו מהמרפסת על המכתש (רושם מדהים). אחר נסעו לתוך המכתש וביקרו באזורים ששימשו לחציבה. כל הדרך שמעו הסברים מהמדריכה שהתכוונה היטב. לבסוף סיימו בחאן הבארות. טיול מרשים ומלמד וזאת בזמן קצר כל כך.

מסיבת הבר-מצווה של כיתת הסחלב התקיימה ביום חמישי, כנהוג אצלנו הייתה תחילה ארוחת ערב למשפחות ואורחיהם. ולאחר מכן הופיעו הילדים, קבוצה לא גדולה, שלוש בנות ושני בנים ובכל זאת זה היה יפה! התפאורה יפה והעיקר ההצגה הייתה נחמדה והיה כיף לצפות ולראות. המזכירה והאחים בירכו את הילדים. תודה לכול אלו שהיו שותפים לכך.

בוגרי י"ב ע חגגו ס הוריהם בארוחה משותפת ליד המועדון וכך חגגו את סיום התיכון. הפעם ויתרו על הצגה אבל תמונותיהם בחדר אוכל בהן נראו הנערים פעם לפני הרבה שנים ועכשיו באותה הפוזה רק כשהם גדולים.

השבוע ביום שני הייתה אספה ארוכה, בה הוחלט לתת למזכירות כשלושה שבועות לנסות ולמצוא שני מזכירים אמיצים מהמשק שמייצגים דעות שונות בקיבוץ, שבמידה ויבחרו יוכלו לנסות להוביל אותנו לתקופה טובה יותר מבחינה חברתית.

ביום ד', אחרי תקופת הפסקה, נפגשו הוותיקים לסרטים. משפחת ענבר (יעקב, פרידה ובתם שי) סיפרו על ג'מייקה בליווי תמונות ואחר כך גם על הטיול בקובה. היה מעניין להכיר הווי חיים כל כך שונה ואפילו שהיו כמה ששמעו כבר על הנושא ב"טיול המפעל", לא היה אחד שקם לצאת. פשוט היה כיף. ותוסיפו את הכיבוד הטוב אז היה ערב נחמד.

שבת שלום

